

Akadémiai Istentisztelet 2025 március 23-án.

Textus: 1 Péter 5, 6 -11 - *Változtatni az egyházban - ellenállással.*

Lecke: CXXXIX. Zsoltár 1 – 11 versek

1. Kezdőének: XXV. Zsoltár 1-2 versek: Szívemet hozzád emelem
2. Feloldozásra felelő ének: 153. dicséret 6. verse: Jöjj, és lakozz bennem
3. Igehirdetés előtti ének: 168. dicséret 1-2 versek: Urunk, Jézus, fordulj hozzánk
4. Igehirdetés utáni ének: 484. dicséret 1.verse: Fenn a mennyben az Úr
5. Hitvallásra készítő ének: 409. dicséret: Adjunk hálákat az Atya Istennek
6. Áldásra készítő ének: 172. dicséret 4-6 versek: Ó, maradj áldásoddal, mivelünk, Úr Isten

Ebben az esztendőben Péter leveleiből tanuljuk követni a mi Urunkat, Jézus Krisztust, s a mai perikópa (igerész) különösen kedves lesz a szívünknek, mert Urunk két nagyon fontos tanításához vezet majd el gondolatban.

A mai vasárnap motívuma a „változtatni az egyházban – ellenállással”, ez lesz tehát a fókusz, ami gondolatainknak irányt szab.

Az előző heti Istentiszteleten megérthettük, hogy bár a szemünk presbitert olvas, azt nem a mai értelemben kell felfogni, hanem ott inkább a *gyülekezeti lelkipásztor, hivatali felelősséget betöltő személy* lenne a megfelelő kifejezés. Nemes egyszerűséggel: itt bizony rólunk van szó. A levél 5. részének első felében a lelkészi szolgálat örömteli önkéntességéről és még számos elvárásról van szó, amit érdemes átismételni, de most a levél második része a figyelmünk tárgya, ahol a lelkipásztori élet kemény, embert próbáló kihívásaival szembesítenek minket.

Amikor végigolvassuk a perikópát egy lélegzetre, szemünkbe ötlük, hogy a 10. vers az Úrvacsorai ágenda áldás formulája, a 11. vers pedig egy „hiányos” Miatyánk doxológia. Jézus Krisztus új szövetség kötésének ünnepe és a Hegyi Beszéd vonatkozó része egyszerre jelentkezhethet, mint „aha” élmény. (Copyright Kovács Edit Bella, született Gál). Ráhangolva tehát az elkövetkezőkre, azt mondanám, hogy ha az „ország” hiányzik a doxológiából, akkor az előző versek azt mutatják be kimondatlanul, hogy hogyan működik közöttünk Isten országa. Ma ezt járjuk körül, hogy tudatosíthassuk, milyen térben is zajlik az elhívott lelkipásztori élet, valamint milyen változtatásokra van lehetőségünk – ellenállással.

## 1. Lelkészek egymás közt Isten előtt – 6. vers

Az első ismertető jele Isten országának, hogy ifjak és vének egyaránt meg kell alázzuk magunkat Isten hatalmas keze alatt, mert egyértelmű, hogy Isten az Úr.

Mindenki először Istenhez viszonyul és utána egymáshoz.

Mindenkit meghív Isten a kegyelem állapotába, de van egy buktatója, az önelégült, magabízó kevélység, ami még Istennek is meg akarja mondani, hogy mi a teendő.

Péter apostol a *Példabeszédek könyve* 3, 34. versével tisztázza, hogy Isten országában Isten irányít, keze elhatárol és utat, irányt mutat. Bizony, ez korlátozott szabadság, de ott ez a rend. Jutalmunk a dicséret, az elismerés, amikor visszatér majd az Úr Jézus Krisztus „annak idején”, az alkalmas időben. Mivel ennek hozzávetőleges dátuma sincs, érdemes lesz hosszú távra tervezni.

? Lelkipásztori hétköznapi életünk első kérdése: bírunk aláztosak lenni?

Tudunk-e kitartóan, következetesen, iránymutatást keresően aláztosak lenni?

## 2. Lelkészek Isten előtt a gondjaikkal – 7. vers

A hetedik vers, a különböző értelmezéseket összevonva, valahogy így szól:

*Minden szorgoskodásokat, aggodalmakat ő rája **bízában**, gondokat őrá **vessétek, forduljatok hozzá**, mert neki **gondja van** rátok.*

Bár lelkipásztori életünk Isten országának erőterében zajlik, nem lesz mentes a gondoktól, aggodalmaktól, ezt a szentíró sem tagadja, viszont egy nagyon lelkesítő cserét ajánl.

A gondokból, aggodalmakból készítsünk batyut és adjuk oda Istennek. ADJUK FEL, a szó – mozdulat értelmében. Az egyik magyar kifejezés azt a mozdulatot idézi fel, amikor az átalvetőt a saját nyakunkból egy segítőkész másik vállára, nyakába tehetjük, mi pedig megkönnyebbülten mehetünk tovább. Isten elbír mindannyiunk gondjával, marad szabad keze, amivel segítsen, nekünk pedig szabad lesz a kezünk, amire csak kell. A gondjainktól megürült térben jobbnál jobb Krisztus-követő ötletek és cselekvési tervek bukkanhatnak fel. Vagy éppenséggel a világosság fegyvereit kell magunkra venni és vinni, mert a gondtalanság nem jelent kísértésmentességet is, mi képesek kell legyünk harcolni a sötétség minden megnyilvánulása ellen.

? Lelkipásztori hétköznapi életünk második kérdése, hogy végül is mivel van tele a kezünk, mi nyomja a vállunkat? Belementünk-e a cserébe?

### 3. A lelkeszek és az ördög (sátán) – 8. vers

**Józanok, óvatosak legyetek, vigyázzatok, éberek legyetek**, mert a ti ellenségeitek, az ördög, sátán, mint ordító oroszlán **szertejár, széjjel jár, ott kószál** mindenütt, **keresve**, hogy kit **nyeljen el**, kit faljon fel.

Ez ránk nézve azt jelenti, hogy gyakoroljunk önuralmat, maradjunk nyugodtak, összeszedettek, mérsékeltek, higgadtak és körültekintőek és virrasszunk, a szemünket se hunyjuk le, akkora veszedelem leselkedik ránk. Amikor Péter ezeket a sorokat megfogalmazta, a veszedelem kézzelfogható és halálos volt, hiszen már üldözték a keresztyéneket és sokan életükkel fizettek hitükért. Az ordító oroszlán most is itt kószál mindenütt, az autók, a repülők és az elektronikus kütyük zajában talán nem is halljuk az ordítást, de a veszély nem csökken. Az **elnyel, felfal** igék arra utalnak, hogy a végzetes lehet a találkozás, onnan nincs visszaút. Józanságunkat, összeszedettségünket, éberségünket és higgadtságunkat sokszor fogja próbára tenni az ördög, hátha nem leszünk elég körültekintőek, hátha nem vigyázunk eléggé, hátha belealszunk, mint a tanítványok a Gecsemáné kertben. A sátán biztosan minket is kikér, áldott reményünk, hogy Jézus Krisztus imádkozott érettünk. Ez azonban nem tehet minket felületesekké és felelőtlenekké, mert az higgadtság és virrasztás felelőssége a mienk marad – ez lehet az egyházban a változtatásnak az egyik lépése – első? lépése. Nem hagyjuk az ördög csapdáitól behálózni magunkat. ? Lelkipásztori kérdés: Hogy állunk az önuralommal és a kitartó, éber figyelemmel? Milyen könnyű minket kibillenteni, figyelmünket elterelni?

### 4. A lelkeszek, a keresztyén közösségek és az ellenállás – 9. vers

Ebben a versben már tételesen megjelenik az ellenállás kifejezés, ami már a cselekvő emberre utal, aki felismeri a veszélyt, tudja, mire számíthat, de nem fut el, nem adja meg magát, hanem szembe fordul a kihívással, a kísértéssel, vállalva a következményeket, a szenvedést is. Keményebb üzenet véleményem szerint ez a tartalom számunkra, mint annak idején volt. Akkor természetes volt a háború, a harc, a betegségek, a halál. A mi kényelmes életünkbe ostorcsapásként érkezik a parancs: álljatok ellene, szálljatok szembe vele.

**Az elkerülő magatartás tilos, a gyávaság szintén, az önsajnálát fel sem merül.**

Mindenki mindenkiért felelős. Korunk Krisztus – követői ugyanezt élik át. Vagy, sokkal rosszabbat. Iraki, szíriai és egyiptomi keresztyének ma is valóságosan az életüket áldozzák Jézus Krisztusba vetett hitükért. Győznek, de az életük árán. A fejezet elején előforduló

„példányképei a nyájnak” itt konkrét feladattá válik, ahogyan a mi körülményeink szerint elvárható: **Álljatok ellene, szálljatok** vele **szembe**, erősek lévén a hitben, keményen a hit erejével - **tudva**, hogy a világban szerte lévő atyafiságotokon, ugyanazok a szenvedések **telnek be**, a testvéreket ugyanezek a szenvedések **érik**. **A cselekvő hitnek másokért is vállalt, másokkal együttérző hitnek kell lennie.**

?Lelkipásztori kérdés: Mikortól vállaljuk a szembefordulást? Mit jelent nekünk, hogy mások ugyanúgy szenvednek a hitükért, mint mi?

## **5. A lelkeszek és az áldottság állapota – 10. vers**

Bőjtben vagyunk. A kísértővel való találkozás és a határozott, erős hitű, kemény szembenállás eredményeként egy áldás érkezik hozzánk, amit Jézus Krisztus győzelmét idézve mondunk el minden Úrvacsoraosztáskor: *Az összes/minden kegyelemnek, örömnél, meglegegedettségnek, hálának, elfogadottságnak, szépségnek, kedvességnek, bájosságnak, jóságnak és jóakaratságnak Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére **hívott el/meg** titeket Krisztusban, miután **rövid ideig szenvedtetek**, ő maga szolgáltasson nektek elégtételt, tegyen titeket teljesekké, tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká, biztosan megalapozottakká.* Sokszor hallottuk és sokszor halljuk még, de ritkán mélyülünk el abban a csodában, ahogy Isten a mi kitartásunkhoz és hűségünkhöz viszonyul. Ahogyan „fizet” a mi ellenállásunkért, hogy nem adjuk meg magunkat a Kísértőnek. Az egyház csodálatos áldáshordozó és áldottságunkra emlékeztető közösség, töltse el büszkeséggel a szívünket, hogy erre Isten meghívott minket.

? Lelkipásztori kérdés: Magyar református lelkipásztornak lenni büszke gyönyörűség, annak – az Igéből megismert – minden nehézségével, kísértésével és próbájával együtt. Mi így érezzük?

## **6. A lelkeszek és az imádság létmódja – 11. vers**

Ilyen hát ez az ország, Isten országa, amelynek földi körülményei között a mi Egyházunk él és dolgozik. Jó arra gondolni, hogy Jézus Krisztus, aki imádkozni tanított, maga is imádkozott értünk. Felemelő és vigasztaló tudni, hogy a Szentlélek ma is kimondhatatlan fohászkodásokkal könyörög értünk az Atya előtt. Örömmel imádkozzuk mi is, immár kiegészítve, a 11. verset: A mi Istenünké az ország, a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen. ? Lelkipásztori kérdés Mi van a mi imádság – létmódunkkal?